

CAMINS OBERTS

La paciència és la mare de la ciència

Estimats diocesans,

En un article publicat relativament fa poc en un mitjà conegut de casa nostra, un bon cristià feia una acurada distinció —necessària, tot sigui dit— de la relació entre la ciència i la pseudociència, apel·lant a la necessitat de no reduir la realitat oblidant l'element de l'espiritualitat. La missió demana també ser precisos, per a no reduir la realitat únicament a allò que és comprovable —vet aquí el gran criteri de l'anomenada ciència—, i ser pacients, perquè no existeix una fórmula fixa per a tothom. La missió conté una espiritualitat, perquè és una proposta de vida sostinguda per l'Esperit Sant. Estem cridats a ser «cercadors de l'Esperit». És a dir, a ser espirituals, i, en aquest sentit, no tot s'hi val. Avui estem bombardejats —cada cop més— de prejudicis i ambigüitats que van arraconant l'experiència de la fe; però també, en d'altres ocasions, sembla que tot estigui ple d'espiritualitats i misticismes estranys. Per això, avui voldria rescatar aquella dita conegudíssima: «la paciència és la mare de la ciència».

Hem parlat del temps i les presses en d'altres ocasions. Sense repetir-nos, ara voldria fer de nou un incís en el fet de viure pacientment. La missió ens exigeix una espiritualitat que fugi de les presses i dels neguits. Tots som cridats a obrir-nos confiadament, sense pors, a l'acció de l'Esperit. Necessitem conrear intensament la nostra vida d'oració per tal de no caure en el risc de treure vida a la missió. En cap moment volem donar la victòria a la impaciència. La paciència ens permet créixer en el discerniment.

Per això, la missió no pot ser únicament una acció que pretengui generar un impacte commovedor, un sentiment o una emoció nova. Més important que això és referir-nos al fet de viure un camí, un procés. Cal, doncs, la paciència per tal d'acompanyar i ser acompanyats en les diverses etapes de creixement de la vida cristiana. Tots ens necessitem, si parlem d'acompanyament. En aquest sentit, l'actitud de l'escolta és vital per tal de comprendre la importància d'allò que és gratuït. I vet aquí que, quan parlem de la gratuïtat —que és un excés d'allò que estava calculat—, la ciència es perd. La pròpia experiència, i no pas cap ciència, ens

ensenya a ser pacients, amb nosaltres mateixos i amb els qui ens envolten. Ni que de vegades calgui passar per moments de dolor, perquè «esperar» no és fàcil, i «amb paciència» menys. I això ho dic, també, en relació amb la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions Natives que avui l'Església ens convida a viure. El que va començar en el seu dia com un element propi de la missió *ad gentes*, avui té tot el seu sentit en el nostre context diocesà.

Tots tenim vocació. Déu ens crida a tots a seguir-lo i a posar-lo en el centre de la nostra vida. Cap ciència ho ensenya millor que «la ciència de l'amor», aquella que va plasmar Jesús en la seva trajectòria al costat dels desvalguts, dels rebutjats, dels petits. No tenim cap manual de referència, sinó una brúixola única: la Paraula de Déu. En ella descobrim l'estil missioner de Jesús. Ens referim a una manera de veure el món i de percebre la condició humana amb misericòrdia, paciència i bondat. Però, perquè les vocacions aflorin, cal un bon clima. L'entorn ha de ser favorable. Els climes es generen i es cuiden amb molta paciència. Tots els detalls són importants, així com el fet de situar Jesús, i el seu evangeli, en el nostre centre. És important no descuidar ni l'escolta, ni el diàleg, ni la gratuïtat, ni l'amor. La paciència, doncs, no és una ciència, però que n'és, de necessària, per forjar una espiritualitat missionera plenament pasqual. Respirem a fons i confiem.

Amb la meva benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

«Alceu la mirada», lema de la visita del Papa

La Sala de Premsa de la Santa Seu ha publicat el logotip i el lema de la visita del papa Lleó XIV a Espanya, que tindrà lloc del 6 al 12 de juny de 2026. El lema d'aquest viatge apostòlic serà la cita bíblica «Alceu la mirada» (Jn 4,35), i el logotip està format per un cercle obert en moviment, compost per figures humanes unides entre si i orientades cap amunt. Aquesta composició expressa comunitat, encontre i suport mutu: no es tracta només d'estar junts, sinó d'avançar junts cap a una meta comuna. La Mare de Déu, situada

al centre, actua com el cor del moviment; és una presència maternal que acull i orienta les mirades cap a Déu, signe d'unitat i esperança per a tot el poble. També s'hi veu el perfil de les torres de la Sagrada Família de Barcelona. El lema escollit, «Alceu la mirada», és una invitació a veure més enllà de les preocupacions quotidianes per descobrir la presència de Déu i obrir-se als altres. En aquest gest d'alçar la mirada també s'expressa l'actitud amb què l'Església acull la visita del Sant Pare: amb el cor obert i disposat a caminar junts.

alça la mirada (Jn 4,35)
El viatge apostòlic del Papa Lleó XIV
Juny 6-12

CAMINOS ABIERTOS

La paciència es la madre de la ciencia

Estimados diocesanos,

En un artículo publicado relativamente hace poco en un medio conocido de nuestro entorno, un buen cristiano hacía una cuidada distinción —necesaria, todo sea dicho— de la relación entre la ciencia y la pseudociencia, apelando a la necesidad de no reducir la realidad olvidando el elemento de la espiritualidad. La misión pide también ser precisos, para no reducir la realidad únicamente a aquello que es comprobable —he aquí el gran criterio de la llamada ciencia—, y ser pacientes, porque no existe una fórmula fija para todos. La misión contiene una espiritualidad, porque es una propuesta de vida sostenida por el Espíritu Santo. Estamos llamados a ser «buscadores del Espíritu». Es decir, a ser espirituales, y, en este sentido, no todo vale. Hoy estamos bombardeados —cada vez más— de prejuicios y ambigüedades que van arrinconando la experiencia de la fe; pero también, en otras ocasiones, parece que todo esté lleno de espiritualidades y misticismos extraños. Por eso, hoy quisiera rescatar aquel dicho conocidísimo: «la paciència es la madre de la ciencia».

Hemos hablado del tiempo y las prisas en otras ocasiones. Sin repetirnos, ahora quisiera hacer de nuevo un inciso en el hecho de vivir pacientemente. La misión nos exige una espiritualidad que huya de las prisas y de las inquietudes. Todos estamos llamados a abrirnos confiadamente, sin miedos, a la acción del Espíritu. Necesitamos cultivar intensamente nuestra vida de oración para no caer en el riesgo de quitar vida a la misión. En ningún momento queremos dar la victoria a la impaciencia. La paciència nos permite crecer en el discernimiento.

Por eso, la misión no puede ser únicamente una acción que pretenda generar un impacto conmovedor, un sentimiento o una emoción nueva. Más importante que eso es referirnos al hecho de vivir un camino, un proceso. Es necesaria, pues, la paciència para acompañar y ser acompañados en las diversas etapas de crecimiento de la vida cristiana. Todos nos necesitamos, si hablamos de acompañamiento. En este sentido, la actitud de la escucha es vital para comprender la importancia de aquello que es gratuito. Y he aquí que, cuando hablamos de la gratuidad —que es un exceso de aquello que estaba calculado—, la ciencia se pierde. La propia experiencia, y no ninguna ciencia, nos enseña a ser pacientes, con nosotros mismos y con quienes nos rodean. Aunque a veces sea necesario pasar por momentos de dolor, porque «esperar» no es fácil, y «con paciència» menos aún. Y esto lo digo, también, en relación con la Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones Nativas que hoy la Iglesia nos invita a vivir. Lo que comenzó en su día como un elemento propio de la misión *ad gentes*, hoy tiene todo su sentido en nuestro contexto diocesano.

Todos tenemos vocación. Dios nos llama a todos a seguirlo y a ponerlo en el centro de nuestra vida. Ninguna ciencia lo enseña mejor que «la ciencia del amor», aquella que plasmó Jesús en su trayectoria junto a los desvalidos, los rechazados, los pequeños. No tenemos ningún manual de referencia, sino una brújula única: la Palabra de Dios. En ella descubrimos el estilo misionero de Jesús. Nos referimos a una manera de ver el mundo y de percibir la condición humana con misericordia, paciència y bondad. Pero, para que las vocaciones afloren, es necesario un buen clima. El entorno debe ser favorable. Los climas se generan y se cuidan con mucha paciència. Todos los detalles son importantes, así como el hecho de situar a Jesús, y su evangelio, en nuestro centro. Es importante no descuidar ni la escucha, ni el diálogo, ni la gratuidad, ni el amor. La paciència, pues, no es una ciencia, pero qué necesaria es para forjar una espiritualidad misionera plenamente pascual. Respiremos hondo y confiemos.

Con mi bendición y afecto,

† **Daniel Palau Valero**
Obispo de Lleida

Jornada sacerdotal i celebracions de Setmana Santa

El preveres i diaques de la diòcesi de Lleida van compartir la Jornada sacerdotal, que té lloc cada Dimarts Sant, i que, entre altres coses, va servir per celebrar els 50 anys de sacerdoti del vicari general, Mn. Lluís Sallan, i els 25 de Mn. Manel Mercadé i de Mn. Adrian Burca. L'acte, presidit pel bisbe Daniel, va

comptar també amb la presència dels bisbes emèrits Mons. Salvador Giménez i Mons. Joan Piris, que es van unir a les felicitacions i que també van tenir un moment de record pels sacerdots que han mort en els darrers mesos.

A la jornada no hi va faltar el dinar de germanor i el pastís de celebració per als sacerdots que en-

guany fan les seves noces d'or i plata, que van dedicar també unes paraules a la resta de preveres recordant algunes de les experiències acumulades al llarg d'aquests anys de ministeri.

Ja a la tarda, en plena commemoració la institució del sacerdoti, es va celebrar la Missa Crismal a la Catedral, després de la celebració comunitària de la penitència. Durant l'Eucaristia, presidida pel bisbe Daniel, i concelebrada pels bisbes emèrits Joan i Salvador, i una cinquantena de preveres, es va consagrar el sant crisma i es van beneir els olis que s'utilitzen en els sagraments del baptisme i la unció dels malalts. A la Missa Crismal també es renovaren les promeses sacerdotals.

Durant la Setmana Santa també es van celebrar a la Catedral la missa vespertina de la Cena del Senyor (Dijous Sant), el Via Crucis i la celebració de la Passió del Senyor (Divendres Sant) i la Vetlla Pasqual (Dissabte Sant) i la Missa de Diumenge de Pasqua.

Més de 3.600 visites a l'exposició del Peu del Romeu

L'Agrupació llerdenca de Pessebristes va tancar la seva Exposició de Diorames de Setmana Santa a la capella del Peu del Romeu amb 3.612 visitants, xifra qualificada per l'entitat com a molt positiva, ja que representa una mitjana diària de prop de 200 visites durant els dies que va estar oberta. Amb tot, en dies concrets, com el dissabte vigília del Diumenge de Rams, es va superar la xifra d'un miler de visitants, segon el president de l'entitat, Jordi Curcó.

L'exposició va obrir el 24 de març i enguany ha tingut com a element central el conjunt escultòric del pas del Natzarè amb el Cirineu, de l'any 1943, de l'antiga

i desapareguda confraria dels Terciaris Franciscans, que va deixar de sortir en processó l'any 2015. Així mateix, també s'han exposat tres diorames del mestre pesse-

brista Julián Sánchez, dos d'ells dedicats a escenes de la Passió —la Pietat i la sepultura—, i un tercer, nou d'aquest any, dedicat a l'Ascensió de Jesús al cel.

Nomenaments

Monsenyor Daniel Palau Valero, bisbe de Lleida, ha signat el següent nomenament:

- **Mn. Santiago Mataix Gabaldón**, nomenat rector de les parròquies de Sant Miquel Arcàngel d'Alcoletge, l'Assumpció de la Mare de Déu de Vila-

nova de la Barca, Sant Jaume Apòstol de Corbins, i l'Assumpció de la Mare de Déu de Torrelameu (continuant, així mateix, com a rector de Sant Miquel Arcàngel de Bell-lloc d'Urgell i Sant Martí Bisbe dels Alamús), amb data 06.03.26.

Solemnitat i devoció a les processons de Setmana Santa

Un any més, Lleida ha viscut la Setmana Santa als carrers amb les processons com un dels més destacats signes de devoció popular. La processó del Sant Enterrament, el Divendres Sant, va ser la més concorreguda, sense deixar de banda la de la Mare de Déu dels Dolors (Diumenge de Rams) o la del Silenci (el Dijous Sant). En múltiples poblacions de la diòcesi també s'han reproduït les processons i viacrucis, destacant el Desclavament de la Granadella, o el viacrucis d'Alpicat, entre altres.

La Processó del Sant Enterrament va recórrer els carrers del Lleida amb solemnitat i devoció. Organitzada per la Congregació de la Puríssima Sang, va anar encapçalada pels Armats de la Sang, seguits de nou passos amb les seves confraries, germandats i congregacions, i amb la Mare de Déu de la Soledat tancant la processó amb la seva marxa processonal. La comitiva, presidida pel bisbe Daniel, es va unir a la desfilada, que va concloure amb la tradicional tamborinada i l'Encontre i Salutació al Crist Jacent i a la Mare de Déu de la Soledat, a càrrec del pas de la Germandat de la Casa d'Andalusia.

La mitjanit abans la processó del Silenci va resseguir els carrers del Centre Històric sortint des de l'antiga església de Sant Martí, amb les imatges del Sant Crist de l'Agonia i de la Mare de Déu de la Pietat de Jaume I. En retornar la Processó a Sant Martí, es va fer la «Rompida del Silenci» a càrrec de l'Agrupació de Tambors i Bombs de la Confraria de la Casa d'Aragó.

Famílies de la diòcesi a la Pasqua Familiar

Una quarantena de famílies d'arreu de Catalunya, entre les quals diverses del Bisbat de Lleida, van participar aquesta Setmana Santa en la Pasqua Familiar, celebrada a la Casa Marista de Llinars del Vallès sota el lema «Celebrem la Vida».

Aquesta iniciativa, nascuda l'any 1998, ofereix un espai de convivència i vivència de la fe adreçada a famílies amb infants i joves. La trobada s'inspira en l'experiència de la Pasqua d'Avellaner i manté el format de diversos dies de celebració i activitats compartides.

Al llarg de la trobada, les famílies van participar en tallers, jocs, excursions i celebracions litúrgiques, en un ambient comunitari i participatiu. El lema d'enguany convidava a valorar la vida i a reflexionar sobre la realitat de

les persones més vulnerables, així com sobre el compromís cristià amb la pau i la justícia.

Trobada formativa d'esplais a Vilaller

Una vintena de joves van participar, el primer cap de setmana d'abril, en una trobada de monitors d'esplai a la casa de colònies Montsant de Vilaller. El Bisbat de Lleida creu en el jovent compromès i amb ganes de formar-se gràcies a iniciatives com el Curs Brúixola, de la Fundació Verge Blanca. El bisbe Daniel també va voler compartir l'experiència amb l'equip territorial i el seu consiliari, Mn. Roger Torres.

REFLEXIONS

El silenci ple

El silenci juga un paper clau en l'espiritualitat. És la condició de possibilitat de l'escolta de la Paraula, el marc per escoltar la Veu interior, seguint la bella expressió agustiniana. El silenci permet escoltar, acollir, rebre i hostatjar la Paraula alliberadora. Per assolir-ho, però, cal buidar, la pròpia casa de pensaments que omplen l'espai.

El silenci és una de les experiències més inquietants. És una ocasió per enfrontar-se a un mateix i amb el Mestre que crida des del fons de l'ésser. Aquesta escolta causa veritadera por, una perplexitat que empeny a fugir i a evadir-se tant com sigui possible. No per casualitat, el silenci és, per a molts, el signe terrorífic de la buidor i la buidor és insuportable.

Qualsevol soroll, ni que sigui turmentador i obsessiu, tapa la buidor; tota paraula, fins la més insípida, estúpida i banal, esdevé alliberadora d'una situació desagradable; qualsevol cosa és preferible a ser col·locat implacablement, quan tota veu calla, davant de l'horror del no res. Tota xerrameca, tot crit, tota mena d'estridència és ben acceptada si d'alguna manera i durant una estona distreuen la ment de la consciència espantosa de l'univers desert.

El millor i més noble èxit en aquesta vida consisteix a estar en silenci i deixar que el Senyor actuï i parli dins de nosaltres. Si no hem après a aturar-nos, a estar en silenci i a escoltar l'altre, romandrem tancats en el nostre petit món, del qual som el centre i els únics habitants reals. En el silenci, es fa el meravellós i alliberador descobriment que no som déus, sinó criatures.

En el marc del silenci, deixem que passin coses noves i inesperades. Estem disposats a deixar-nos meravellar per la novetat del Déu de les sorpreses.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada, 1881 - entronitzada, 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe.

28. □ Dimarts [Fets 11,19-26 / Sl 86 / Jo 10,22-30]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.

29. □ Dimecres [1Jo 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Siena (1347-1380), vg. terciària dominicana, dra. de l'Església i patrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Dijous [Fets 13,13-25 / Sl 88 / Jo 13,16-20]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova.

1. □ Divendres [Fets 13,26-33 / Sl 2 / Jo 14,1-6]. Sant Josep Obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, religiós hospitalari.

2. □ Dissabte [Fets 13,44-52 / Sl 97 / Jo 14,7-14]. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant

Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família, mr.

3. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Fets 6,1-7 / Sl 32 / 1Pe 2,4-9 / Jo 14,1-12]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; trobament de la santa Creu; santa Antonina, verge i màrtir; sant Alexandre I, papa i màrtir.

Diumenge IV de Pasqua (A)

COMENTARI

«Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida i en tinguin a desdir»

La imatge del pastor i de les ovelles és habitual en la Sagrada Escripura. Jesús fa servir avui aquesta imatge. Es presenta com la porta de les ovelles en un doble sentit. Per una banda, Jesús és la porta per la qual el pastor s'atansa a les ovelles. Només els qui passen per Jesús, per la porta, són veritables pastors; els altres són lladres o bandolers. Així Jesús reafirma la seva realitat única, ell és l'únic bon pastor. Ell crida les ovelles que són seves, cadascuna pel seu nom, les coneix totes no com els estranys que no coneixen les ovelles ni les ovelles reconeixen la veu del pastor. Per això ens hem d'atansar a ell. Però Jesús és també la porta que condueix les ovelles a la vida plena. Tots hem de passar per la porta que és Crist per arribar a la salvació. Per això afirma clarament: *Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida i en tinguin a desdir*. Tenir vida i evitar tots els perills: *Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill i trobaran pasturatges*, trobaran la plenitud de la vida. Sant Pere explica això mateix en el discurs del dia de la Pentecosta. A la pregunta que li fan: *Germans, digueu-nos què hem de fer*, Pere contesta: *Convertiu-vos i que cadascú de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats*. Només Jesús és el qui perdona els pecats, el qui dona la vida eterna. Per això ja abans ha afirmat: *Aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu ha constituït Senyor i Messies*. Jesús ha vingut a donar la vida per tots nosaltres. Per això en la segona lectura el mateix Pere diu: *Crist patí per vosaltres i així us deixà el seu exemple perquè seguiu les seves petjades*. A la creu ell portà les nostres culpes perquè no visquem com a pecadors sinó com a justos. Si Jesús és l'únic bon pastor, si és l'únic que ens porta la salvació, que ens dona la vida eterna, si és l'únic que ens coneix pel nostre nom, que ens deslliura de tots els perills, preguntem-nos si nosaltres el coneixem, si escoltem la seva veu, si seguim les seves petjades.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14a.36-41)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies.» En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer.» Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà.» Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble.» Els qui acceptaren la predicació de Pere es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia per camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,20b-25)

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguiu les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.» Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven.» Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 10,1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.» Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo soc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo soc la porta. Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només venen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.a.36-41)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y declaró: «Con toda seguridad conozca toda la casa de Israel que, al mismo Jesús, a quien vosotros crucificasteis, Dios lo ha constituido Señor y Mesías». Al oír esto, se les traspasó el corazón, y preguntaron a Pedro y a los demás apóstoles: «¿Qué tenemos que hacer, hermanos?» Pedro les contestó: «Convertíos y sea bautizado cada uno de vosotros en el nombre de Jesús, el Mesías, para perdón de vuestros pecados, y recibiréis el don del Espíritu Santo. Porque la promesa vale para vosotros y para vuestros hijos, y para los que están lejos, para cuantos llamare así el Señor Dios nuestro». Con estas y otras muchas razones dio testimonio y los exhortaba diciendo: «Salvaos de esta generación perversa». Los que aceptaron sus palabras se bautizaron, y aquel día fueron agregadas unas tres mil personas.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,20b-25)

Queridos hermanos: Que aguantéis cuando sufrís por hacer el bien, eso es una gracia de parte de Dios. Pues para esto habéis sido llamados, porque también Cristo padeció por vosotros, dejándoos un ejemplo para que sigáis sus huellas. Él no cometió pecado ni encontraron engaño en su boca. Él no devolvía el insulto cuando lo insultaban; sufriendo no profería amenazas; sino que se entregaba al que juzga rectamente. Él llevó nuestros pecados en su cuerpo hasta el leño, para que, muertos a los pecados, vivamos para la justicia. Con sus heridas fuisteis curados. Pues andabais errantes como ovejas, pero ahora os habéis convertido al pastor y guardián de vuestras almas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,1-10)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «En verdad, en verdad os digo: el que no entra por la puerta en el aprisco de las ovejas, sino que salta por otra parte, ese es ladrón y bandido; pero el que entra por la puerta es pastor de las ovejas. A este le abre el guarda y las ovejas atienden a su voz, y él va llamando por el nombre a sus ovejas y las saca fuera. Cuando ha sacado todas las suyas camina delante de ellas, y las ovejas lo siguen, porque conocen su voz; a un extraño no lo seguirán, sino que huirán de él, porque no conocen la voz de los extraños». Jesús les puso esta comparación, pero ellos no entendieron de qué les hablaba. Por eso añadió Jesús: «En verdad, en verdad os digo: yo soy la puerta de las ovejas. Todos los que han venido antes de mí son ladrones y bandidos; pero las ovejas no los escucharon. Yo soy la puerta: quien entre por mí se salvará y podrá entrar y salir, y encontrará pastos. El ladrón no entra sino para robar y matar y hacer estragos; yo he venido para que tengan vida y la tengan abundante.»